

Een geval van primaire aktinomykose aan den tongrand.

— MAX FUNFACK deelt in het *Dermatologische Zeitschrift*, Band XLVI, Hft. I, 1925, bldz. 25 een geval mee van aktinomykose der tong, hetgeen een zeer zeldzame lokalisatie is: in de literatuur zijn slechts een veertigtal dergelijke gevallen beschreven. De patiënt had ongeveer vier weken na het veelvuldig kauwen op korenaren (wier lange stekels volgens BOSTROEM in het bijzonder als dragers van de schimmels te beschouwen zijn) tijdens zijn zomervacantie een indolent knobbeltje op de tong bemerkt, dat weldra in een zweer overging. Deze zweer vertoonde bochten en fistels, waaruit een slijmig secreet te drukken was. Hierin troffen WERTHER en FUNFACK bij microscopisch onderzoek schimmeldraden aan, die aan de uiteinden kolfvormig verdikt waren. Vele van hen waren vorkvormig vertakt. Na het gebruik van joodkali (30 gram) was de aandoening in drie weken genezen, zoodat de schrijver sterk aanraadt in dergelijke gevallen van aktinomykose eerst een inwendige behandeling te probeeren alvorens tot chirurgische over te gaan.

J. H. BROERS.

Parasitaire protozoën in privaten. — BOECK (*Amer. Jrl. Publ. Health*, October 1925) heeft het oorspronkelijke denkbeeld gehad om te zoeken naar de cystes van parasitaire protozoën (tevens van wormeieren) in de ontlasting van 201 verschillend (maar steeds slecht) gebouwde privaten in de Zuidelijke Vereenigde Staten, voornamelijk bij negers in gebruik. Het is alleen jammer, dat de wijze van onderzoek niet veroorloofde vast te stellen, of de gevonden cystes levend of dood waren. In bijna 5 pCt. der privaten werden de cystes van de dysenterie-amoebe gevonden; het veelvuldigst waren die der (vermoedelijk geen ziekte verwekkend) *Endolimax nana*, maar die komt dan ook bij den mensch veel meer voor. Dat zulke privaten ratten aantrekken (en er dus wel kans is voor ratten om zich met de eerstgenoemde amoebe te besmetten), zal ieder duidelijk zijn, die wel eens in nadere aanraking kwam met die knaagdieren, bij het gebruik maken van dergelijke inrichtingen.

SWELLENGREBEL.

Inteelt en raskruising. — Vastknoopend aan de theorie van GOLDSCHMIDT, dat erfactoren regelend werken op enzymatische processen in het lichaam, heeft L. LÖHNER te Graz getracht licht te doen schijnen op de wisselende uitkomsten, welke men bij inteelt en raskruising in de geheele levende natuur aantreft.

Men weet bij ervaring dat autogamie in het plantenrijk niet schadelijk behoeft te wezen. Hetzelfde geldt voor parthenogenesis. Aan den anderen kant is het bekend, dat voortdurende inteelt somtijds tot een verzwakte nakomelingschap leidt, ook wanneer men afziet van die bijzondere gevallen, dat een verscholen erfactor, welke aan een bepaalde erfelijke afwijking ten grondslag ligt, kans heeft bij de inteelt als recessieve homozygoot tot uiting te komen.

De hypothese van LÖHNER is nu deze, dat de gunstige invloed van bevruchting met niet te zeer verwant sperma, berust op een minimale gifwerking, waarvan men reeds lang de gunstige uitwerking bij tal van ontwikkelingsprocessen kent, wanneer zij kunstmatig worden toegepast. Al naar karakter, naar hoeveelheid